

ויסר המלך את-טבעתו, אשר העביר
מהמון, ויתנה, למרדכי; ותשם אסתר
את-מרדכי, על-בית המן. (ח, 2)

ויסר המלך את-טבעתו, מעל ידו;
ויתנה, להמן בן-המדתא האגגי--צור
היהודים. (ג, 10)

והעיר שושן, צהלה ושמחה. (ח, 15)

והעיר שושן נבוכה. (ג, 15)

ומרדכי יצא מלפני המלך, בלבוש
מלכות תכלת וחור, ונעטרת זהב גדולה,
ותכריך בוץ וארגמן; (ח, 15)

ויקרע מרדכי את-בגדיו, וילבש שק
ואפר; ויצא בתוך העיר, ויזעק זעקה
גדולה ומרה. ב ויבוא, עד לפני שער-
המלך: כי אין לבוא אל-שער המלך,
בלבוש שק. (ד, 1-2)

ויקח המן את-הלבוש ואת-הסוס,
וילבש את-מרדכי; וירפיבהו, ברחוב
העיר, ויקרא לפניו, ככה יעשה לאיש
אשר המלך חפץ ביקרו. (ו, 11-12)

ויאמר המן, אל-המלך: איש, אשר
המלך חפץ ביקרו. יביאו לבוש מלכות,
אשר לבש-בו המלך; וסוס, אשר רכב
עליו המלך, ואשר נתן פתח מלכות,
בראשו. ונתון הלבוש והסוס, על-יד-
איש משרי המלך הפרתמים, והלבישו
את-האיש, אשר המלך חפץ ביקרו;
והרפיבהו על-הסוס, ברחוב העיר,
וקראו לפניו, ככה יעשה לאיש אשר
המלך חפץ ביקרו. (ו, 7-9)

ותען אסתר המלכה, ותאמר--אם-
מצאתי חן בעיניך המלך, ואם-על-
המלך טוב: תנתן-לי נפשי בשאלתי,
ועמי בבקשתי. כי נמכרנו אני ועמי,
להשמיד להרוג ולאבד; ואלו לעבדים
ולשפחות נמכרנו, החרשתי--כי אין
הצר שנה, בגנוק המלך. (ז, 3-4)

כי אין אסתר, מגדת מולדתה
ואת-עמה, (ב, 20)